

enskomst herom, bestemmer Overøvrigheden, hvor meget der skal bidrages.

§ 23. Forpligtelser, der ved Ægteskabets Indgaaelse paahviler nogen af Ægtefællerne, udredes, hvis ikke andet er bestemt ved Ægtepagt, af dennes Særeje, hvis saadant haves og for saa vidt tilstrække kan. Ere Forpligtelser af den nævnte Natur indfrie af Fællesboet eller den anden Ægtefælles Særeje, kan Erstatning herfor fordres af den paagældende Ægtefælles Særeje.

§ 24. Gaver mellem Ægtefæller under Ægteskabet maa for at være gyldige ske ved Ægtepagt, undtagen for saa vidt de bestaa i Genstande til personligt Brug, hvis Værdi ikke staar i Misforhold til Giverens Kaar, eller i Livsforsikring eller Overlevelserente, der af Manden sikres Hustruen.

Til Gaver henregnes ogsaa saadan Afhændelse, som er omtalt i Konkursloven § 26, 2det Stykke, i hvilket Tilfælde Giveren er pligtig at tilbagebetale, hvad Modtageren fra sin Side har erlagt.

Hvad der i denne Paragraf er bestemt, gælder ogsaa, hvis Gaven er skænket Tredjemand og af ham overdraget den anden Ægtefælle, naar denne Fremgangsmaade skønnes at være brugt for at omgaa Loven.

D. L. 5—4—3 og 4 ophæves.*)

§ 25. Bestemmelserne om Retshandlers Afkræftelse i Konkurslovens 4de Kapitel finde Anvendelse paa Retshandler mellem Ægtefæller, hvad enten Formuefællesskab mellem dem finder Sted eller ikke.

Kapitel IV. Hustruens Raadighed over Erhverv ved selvstændig Virksomhed.

§ 26. Hvad gift Kvinde erhverver ved selvstændig Virksomhed, som ikke grundes eller vedligeholdes væsentlig ved Mandens eller Fællesboets Midler, og hvad bevisligt er anskaffet for sligt Erhverv, har hun alene Ret til at raade over uden Mandens eller anden Værges Samtykke. I saadant Gods kan der ikke i Hustruens levende Live søges Fyldestgørelse for Gæld, Manden har stiftet, medmindre Hustruen har samtykket i Gældsstiftelsen.

Kapitel V. Adgang til at fordre Formuefællesskabet hævet under Ægteskabet.

§ 27. Naar Manden i væsentlig Grad har formindsket Fælles-

*) D. L. 5—4—3. Giver og skjøder Husbonden som Livsarvinger haver til Hustruen, eller Hustruen, som Livsarvinger haver, til Husbonden noget til Eiendom, da staander det ikke, uden Arvingerne ville holde det, efter deres Død.

D. L. 5—4—4. End skjøder, enten af dem noget til anden Mand, som uden deres Fællig er Svig dermed at begaa, og den skjøder Husbonden Hustruens eller Hustruen Husbondens, Jord og Eiendom igjen, da holdes det ikke, uden rette Arvinger ville.